

Sygn. akt II CNP 21/15

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 21 października 2015 r.,
skargi M. O.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty
Sądu Rejonowego w Nowym Tomyślu z dnia 16 października 2012 r.,
sygn. akt I Nc 1119/12
wydanego w postępowaniu upominawczym
w sprawie z powództwa D. O.
przeciwko M. O.
o zapłatę,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia musi spełniać wymagania określone w art. 424⁵ § 1 k.p.c., tj. zawierać: 1) oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części; 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie; 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny; 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy; 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono, stosując art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi; 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Skarga wniesiona przez pozwanego M. O. nie zawiera elementów konstrukcyjnych wymienionych w pkt 3), 4) i 5).

Odnosząc się do wymogu wskazania w skardze przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, podnieść należy, iż zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, nie można przyjąć, że wskazanie w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, w ramach jej podstaw, przepisów naruszonych przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia, wyczerpuje jednocześnie wymóg wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Naruszenia prawa materialnego lub procesowego mogą, ale nie muszą, spowodować niezgodności orzeczenia z prawem. Z tych względów przepisy powołane w podstawach skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku nie muszą być jednocześnie tymi przepisami, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Bez spełnienia tego wymagania nie jest możliwe stwierdzenie przez Sąd Najwyższy bezprawności zaskarżonego orzeczenia, skoro nie wiadomo, z jakim przepisem prawa - zdaniem skarżącego - zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 stycznia 2007 r., I CNP 79/06; z dnia 7 sierpnia 2012 r.,

III CNP 14/12; z dnia 25 sierpnia 2010 r., II BU 2/10; z dnia 1 kwietnia 2011 r., II BP 2/11 – nie publ.).

W kwestii przesłanki z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. wypowiedział się również Trybunał Konstytucyjny, który w wyroku z dnia 12 lipca 2011 r. (SK 49/08, OTK-A 2011 nr 6, poz. 55) stwierdził, że art. 424⁸ § 1 w związku z art. 424⁵ § 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.) w zakresie, w jakim przewiduje odrzucenie - bez wezwania do usunięcia braków - skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia niespełniającej wymogu wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, jest zgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 2 oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Co do wymogu wskazanego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., konieczne jest wskazanie i uprawdopodobnienie - w rozumieniu art. 243 k.p.c. - konkretnego uszczerbku majątkowego, który stał się wynikiem wydania zaskarżonego orzeczenia (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CNP 52/14, nie publ.).

Skarżący nie uwzględnił również wymagania zobowiązującego go do wykazania, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono, stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi. W tym miejscu należy zauważyć, że Sąd Rejonowy w Grodzisku Wielkopolskim postanowieniem z dnia 13 marca 2014 r. (VI Nc 758/13) odrzucił skargę pozwanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Rejonowy w Nowym Tomyślu dnia 16 października 2012 r. (I Nc 1119/12) i postanowienie to nie zostało zaskarżone.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznając, że skarga nie spełnia wymagań konstrukcyjnych, o których mowa w art. art. 424⁵ § 1 pkt 3,4 i 5 k.p.c., na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

